

Sygn. akt IV U 542/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 stycznia 2020 r. w S.

odwołania T. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 lipca 2018 r. Nr (...)

w sprawie T. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 czerwca 2018 roku do dnia 31 maja 2020 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz T. T. kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 542/18

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu T. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony jest zdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony T. T. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu decyzji podniósł, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają mu na wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczony T. T. w dniu 13.04.2018r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy stabilnej choroby wieńcowej, nadciśnienia tętniczego, dny moczanowej i zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i stawów stóp bez klinicznych objawów dysfunkcji narządu ruchu nie stwierdziła niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: neurologa J. S. (1), ortopedy M. W. i kardiologa D. W.. Biegli w swojej opinii (k. 10-13v) nie stwierdzili u ubezpieczonego niezdolności do pracy ostatnio wykonywanej. Niezdolności do pracy nie stwierdził również biegły gastrolog J. S. (2) (opinia k. 23-28). Brak niezdolności do pracy umysłowej stwierdziła biegła z zakresu medycyny pracy L. M. (k. 58-60). W opinii uzupełniającej biegła ta stwierdziła, że schorzenia na które cierpi ubezpieczony powodowałyby przeciwwskazanie do pracy na stanowisku kierowcy zaopatrzeniowca o ile praca ta wiązałaby się z dźwiganiem ciężarów i pracą na długich dystansach. W tej sytuacji dopuszczony został dowód z opinii biegłego medycyny pracy I. T. (k.106-109). Biegła w swojej opinii stwierdziła u ubezpieczonego zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, nadciśnienie tętnicze, przewlekłą chorobę wieńcową, dnę moczanową, ostrogi piętowe, zwyrodnienie stawów biodrowych, wrzód esicy, przepuklinę rozworu przełykowego. Schorzenia te, zdaniem biegłej, powodują częściową niezdolność do pracy w charakterze kierowcy zaopatrzeniowca na okres dwóch lat od czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki zawarte w tym przepisie. Odnosnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłej I. T. (k.106-109). Zdaniem Sądu Okręgowego opinia ta została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. Z. (k.89v), że ubezpieczony pomimo, że był członkiem zarządu Spółdzielni przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę kierowcy zaopatrzeniowca. Praca ta wiązała się z długotrwałym siedzeniem za kierownicą oraz dźwiganiem towarów rozwożonych do sklepów. Zeznania świadka są w pełni wiarygodne. Świadek był prezesem zarządu i doskonale orientuje się jakie czynności wykonywał ubezpieczony. Opinia biegłej I. T. nie jest sprzeczna z opinią L. M.. Biegła L. M. przyjęła, że ubezpieczony wykonywał pracę umysłową. Po uzupełnieniu oceniła, że schorzenia na które cierpi ubezpieczony powodowałyby przeciwwskazanie do pracy na stanowisku kierowcy zaopatrzeniowca o ile praca ta wiązałaby się z dźwiganiem ciężarów i pracą na długich dystansach. Opinia biegłych: neurologa J. S. (1), ortopedy M. W. i kardiologa D. W. nie jest w sprawie miarodajna, ponieważ nie odnosi się do pracy kierowcy zaopatrzeniowca. Z tego względu Sąd opinii tej nie podzielił.

W ocenie Sądu wniosek pełnomocnika ZUS o dopuszczenie opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy nie był uzasadniony. W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłej I. T., która uznała, że T. T. jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie

dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej, którą Sąd podzielił. Biegła odniosła się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Biegła zasadnie wskazała, że stan zdrowia T. T. kwalifikuje go do osób częściowo niezdolnych do pracy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu kierowcy. Ostatnio pracował jako kierowca zaopatrzeniowiec będąc jednocześnie członkiem zarządu Gminnej Spółdzielni (...) w W.. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Praca kierowcy zaopatrzeniowca wymaga sprawności fizycznej, chodzenia, stania, schylania się, podnoszenia ciężkich przedmiotów, długotrwałego przebywania w wymuszonej pozycji (wywiad zawodowy k. 12 części lekarskiej akt ZUS). Zgodnie z opinią ubezpieczony nie może czynności tych wykonywać. Ubezpieczony do dnia 6 maja 2018. pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Nabył zatem prawo do renty po tej dacie, od daty określonej w opinii biegłej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu Sąd Orzekł na mocy art. 98 kpc.